

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Összteljesítés

708

Szerző:

Cím:

A kép- és szoborvásár
nekilendülése

Hely:

Idő:

"1919"

Személy:

Forrás:

Az Újság

Bp.

(Hely)

1919. XII. 27

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O)

A kép- és szoborvásár nekilendülése.

(A Műcsarnok és a Nemzeti Szalon
rekordtárlata. — Új vásárlók az
egész vonalon.)

— Az Újság tudósítójától. —

Még két-három hónappal ezelőtt vigasztalanul, csaknem kétségbeesve néztek művészeink a jövő elé. A koldussá lett ország, az elszegényedett állam semmi jóval sem kecsgette őket. Kivándorlásról a művészek között hallatszott legtöbb szó.

Azóta a helyzet úgy alakult, hogy művészeink alig győzik „áruval” a vevők vételkedésére. Rendkívül sok képet adnak el a műkereskedők, a régi átlagnál jóval nagyobb száma, kik magukban a műtermekben vásárol-szobrot. Foglalkozás szerint a kereskedőknek és rekord-számba megy a vásárlás összegezetnek közöttük. És nem érdektelen megfigyelés a Műcsarnok és a Nemzeti Szalon tárlatain is. Ilesem, hogy még igen magas vételár esetén

A mi a két utóbbi intézményt illeti, Paur sem kísérelték meg az alkuvást, nem úgy mint Gézához, a Képzőművészeti Társulat műtárosa a vagyonos lateiner-emberek. Igaz, hogy hoz fordultunk adatokért.

— Az idei téli tárlat — felelte kérdezősködésünkre — már megnyitása előtt sikerrel indult el. A megnyitás napján (december 7-én) és az utána következő napon a vásárlók való-még a kiállítás előtt megvette az állam szá-sággal megrohanták a Műcsarnokot. A negro-mára az első terem egyik tájképet; 3000 koronánál kért érte művésze. A megnyitás napján korona árta műtárgy kelt el az első napon. Kö-egyszerre többen is kedvet kaptak ugyanennek vetkező nap 269.640 koronára, december tizen-a képnak megszerzésére. Valóságos árverés in-harmadikáig 310.640 koronára és máig, decem-dult meg a reflektánsok között, s ma már 7000-ber huszonkettedikig 370.000 koronára nőtt meg koronán „ali a kurzusa”. Persze egyelőre min-ez az összeg. Ez idő szerint körülbelül hat mun-den vételkedés hiábavaló, mert az állami vá-kára nézve tárgyalunk új vevővel; ha azok is ár-lás csak miniszteri jóváhagyással old-elkelnek, 400.000 korona lesz az eredmény. Leg-ható föl.

végül szoktak következni az ugynevezett „vá-rásra lovagló”, azok, kik csak hosszú megfon-a tapasztalatra jutottunk, hogy a megvásárolt-tolás után tudják magukat választásra elszánni. tárgyak száma aránylag nem nagy: össze-Az ő vásárlásukkal a tárlat anyagi eredménye vissza 71 darab, holott a kiállított műtárgyak teljes száma 517 darab. A miből az következők,

— Az eredmény azonban a nélkül is rekord-hogy a rekordszám leginkább az egyes tár-számba menne kiállításaink történetében. Mert-gyak árnövekvésének köszönhető. Találtunk eddig legeredményesebb téli tárlatunk, az olyan termet is, a melyben egyetlen műtárgy 1917-ik évi, melyet még a Szépművészeti Mu-sem lett vevőre. Viszont aránylag (egyéb esz-zeumban rendeztünk, mindössze 287.000 koronát-tendőkhez mérten) sok szobormű kelt el, pedig

jövedelmezett. Egyébként is rekordot jelent ez az esztendő. Mint példátlan eset szerepelt eddig kiállításaink történetében Szinyei-Merse Pál „Parkrészlet” című festményének eladása. Néhai Elek Pál vásárolta meg talán tíz évvel ezelőtt 20.000 koronaért. Maig ez az összeg volt a legnagyobb, melyet eddig élő magyar művész alkotásáért kiállításainkon megadtak. Ezen a tárlaton akárhány festményért és szoborműért megfizettek ennyit. A vételárak általában 6—15.000 korona között mozogtak. De Ezen a tárlaton akárhány festményért és szoborműért megfizettek ennyit. A vételárak általában 6—15.000 korona között mozogtak. De felül is. Még 1917-ben 3—6000 korona volt az árak határköve.

Érdeklődünk, hogy kik a vevők? Régi emberek-e vagy újak?

— Régi vásárlóinkat én természetesen három-négy vásárolt ezen a tárlatunkon. Csupa új nevű ember vett ezuttal képet, és nem érdektelen megfigyelés a vagyonos lateiner-emberek. Igaz, hogy hiába is tették volna, mert régi szabály az, sári forgalmának legérdekesebb esete a kö-né nagy arányból került ki. Csaknem 100.000 koronáért kelt el Benezurnak egy oltár-festménye és jelentős árakat fizettek meg Zemplényi Tivadar, Hegedüs László és Roskovic Ignác mű-veiért is. Véletlenül csupa olyan festményért, melyek az illető mesterek hagyatéki kiállításán a mai ár tizedrészéért sem találtak vevőre. A műcsarnokbeli állapottal szemben a Nemzeti Szalon vásárlói tulnyomó részt régi meczenásai az egyesület kiállításainak. Nagyvagyonu emberek, a kik nyilván restellik, hogy olyan vagyonosok, talán azért nem iratják ki nevüket a megvételt jelző cédulára.

Magunk is körülmeztünk a tárlaton és arra a tapaszalatra jutottunk, hogy a megvásárolt tárgyak száma aránylag nem nagy: összesen 71 darab, holott a kiállított műtárgyak teljes száma 517 darab. A miből az következők, hogy a rekordszám leginkább az egyes tárgyak árnövekvésének köszönhető. Találtunk eddig legeredményesebb téli tárlatunk, az olyan termet is, a melyben egyetlen műtárgy 1917-ik évi, melyet még a Szépművészeti Múzeum lett vevőre. Viszont aránylag (egyéb esztendőkhöz mérten) sok szobormű kelt el, pedig

azok szintén tekintélyes áruak. Sajnálatosan elhanyagolta azonban a közönség ezuttal a grafikat. Másik lehangoló észleletünk, hogy a kvalitást általában kevésbé keresték a vevők. A tárlat legjobb munkái eladatlanok eddig. Látszik, hogy a művészet iránt való érdeklődés dolgában új emberekből került ki a vásárló közönség. Ez azonban nem baj, sőt inkább örömdetes még akkor is, ha a nagy vásárlókedv mozgató oka a vagyonelejtés volt, abban a fültevében, hogy élő magyar művészek alkotásai nem esnek majd vagyonadó alá. Ellenkezőleg, művésztünk és művészeink érdekében csak örülhetünk annak, hogy vagyonos embereink arra a belátásra jutnak, hogy a műtárgyak vásárlása befektetésnek is biztos és hasznos dolog.

A mi a Műcsarnokra áll, nagyjából igaz a Nemzeti Szalonra nézve is. Ott ez idő szerint egyházművészeti kiállítás látható, azaz hogy régebbi mesterek és újabb művészek vallási tárgyú művei. Kató Kálmán műtáros kérdéseinkre elmondta, hogy a Nemzeti Szalonnak is rekord-tárlata ez a jelenlegi. Csaknem 300.000 korona ára festmény kelt el rajta eddig és valószínű, hogy a végső összeg ezen is jóval felül lesz. A nagy summa itt is aránylag kevés műnek nagy arányból került ki. Csaknem 100.000 koronáért kelt el Benezurnak egy oltár-festménye és jelentős árakat fizettek meg Zemplényi Tivadar, Hegedüs László és Roskovic Ignác mű-veiért is. Véletlenül csupa olyan festményért, melyek az illető mesterek hagyatéki kiállításán a mai ár tizedrészéért sem találtak vevőre. A műcsarnokbeli állapottal szemben a Nemzeti Szalon vásárlói tulnyomó részt régi meczenásai az egyesület kiállításainak. Nagyvagyonu emberek, a kik nyilván restellik, hogy olyan vagyonosok, talán azért nem iratják ki nevüket a megvételt jelző cédulára.